

Súd: Okresný súd Rožňava
Spisová značka: 12C/6/2012
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7811211444
Dátum vydania rozhodnutia: 20. 06. 2013
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Edita Kušnírová
ECLI: ECLI:SK:OSRV:2013:7811211444.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Rožňava, sudkyňou JUDr. Editou Kušnírovou, v právnej veci žalobcu G. C., L.. XX. XX. XXXX, J. I. L. P. Č.. XXX, práv. zast. JUDr. Ladislavom Csákóm, advokátom so sídlom v Rožňave, Hviezdoslavova č. 4, proti žalovanému Travel Service, a. s., so sídlom v Českej republike, Praha 5, Janáčkovo nám. 59/138, IČO: 256 63 135, práv. zast. Mgr. Tomáš Rybár, advokát, Advokátska kancelária Čechová&Partners, Bratislava, Štúrova 4, v konaní o zaplatenie 400,- Eur s príslušenstvom, takto

rozhodol:

Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu 400,- Eur, spolu s ročným úrokom z omeškania vo výške 9 % od 11. 11. 2011 do zaplatenia, v lehote do troch dní odo dňa právoplatnosti rozsudku.

Žalovaný je povinný nahradiť žalobcovi trovy konania vo výške 285,52 Eur, v lehote do troch dní odo dňa právoplatnosti rozsudku, na účet právneho zástupcu žalobcu.

odôvodnenie:

Žalobca sa podanou žalobou domáhal od žalovaného zaplatenia sumy vo výške 400,- Eur, s 9 % úrokom z omeškania ročne, za čas od 11. 11. 2011 do zaplatenia, 44,75 Eur titulom nákladov spojených s uplatnením pohľadávky a náhrady trov konania.

Žalobu odôvodnil tým, že na základe Zmluvy o obstaraní zájazdu č. 103009735 s Cestovnou kanceláriou KARTAGO TOURS, a.s., si objednal zájazd do P. s odletom z J. dňa 05. 07. 2011. Let linky 6D 196 žalovanej spoločnosti na trase J. - K. s pravidelným odletom o 13.15 hod., meškal vyše 8 hodín. Poukázal na čl. 7 Nariadenia ES č. 261/2004, v zmysle ktorého má cestujúci právo na náhradu vo výške 400,- Eur, za predpokladu, že bol let zrušený. Rozsudkom Súdneho dvora ES (štvrtá komora) zo dňa 19. novembra 2009, predmetom ktorého bolo prejudiciálne konanie v spojených veciach C-402/07 a C-432/07, súvisiace s konaniami Sturgeon proti Condor Flugdienst GmbH a D. J. proti Air France SA., boli riešené prejudiciálne otázky, týkajúce sa okrem iného aj riešenia, či cestujúci, ktorých let má meškanie, sa môžu považovať za cestujúcich, ktorých let bol zrušený. Z jeho výkladu vyplynulo, že cestujúci, ktorých let meškal, sa môžu rovnako, ako cestujúci ktorých let bol zrušený, dovoliavať práva na náhradu v zmysle čl. 5,6,7 Nariadenia č. 261/2004 (bod 69 Rozsudku).

K vecným nákladom vo výške 44,75 Eur uviedol, že vyzval prostredníctvom svojho právneho zástupcu pokusom o zmier dňa 28. 10. 2011 žalovaného na zaplatenie žalovanej sumy a trov právneho zastúpenia vo výške 89,50 Eur. V odpovedi na výzvu žalovaný odmietol plniť z dôvodu, že meškanie neopravňuje cestujúcich na uplatnenie finančnej náhrady podľa čl. 7 Nariadenia s tým, že sa predmetný let uskutočnil a je potrebné ho považovať za zmeškaný let. Žalovaný uznal, že predmetný let mal meškanie, spadajúce pod bod ii), tzn. čl. 6/1 písm. b.) Nariadenia.

Súd vo veci vykonal dokazovanie výsluchom účastníkov konania, listinnými dôkazmi a zistil nasledovný skutkový stav vo veci.

Vzhľadom k tomu, že žalovaný je právnickou osobou, so sídlom mimo územia Slovenskej republiky, súd skúmal, či je daná právomoc na konanie v danej veci. Jedná sa o vzťah, ktorý možno považovať za vzťah spotrebiteľský, z toho dôvodu súd v zmysle čl. 15 bod 1 písm. c.) v spojitosti s čl. 16 bod 1 Nariadenia rady (ES) č. 44/2001 o právomociach a uznávaní a výkone rozsudkom v občianskych a obchodných veciach uvedeného nariadenia, konštatuje, že je daná právomoc tunajšieho súdu na prejednanie a rozhodnutie vo veci.

Žalobca trval na podanej žalobe. Uviedol, že si objednal zájazd cez CK Kartago tours, pričom v čase odletu došlo k meškaniu letu oproti predpokladaného odletu o viac ako 3 hodiny. Z toho dôvodu si uplatnil náhradu vo výške 400,- Eur, v súlade s uvedeným Nariadením rady (ES) č. 261/2004. Prevádzkujúcu letecký prepravca by nebol povinný platiť náhradu, ak by preukázal, že zrušenie je spôsobené mimoriadnym okolnosťami, ktorým sa nedalo zabrániť, ani keby boli prijaté všetky primerané opatrenia. Z rozhodnutia Súdneho dvora však za mimoriadne okolnosti nemožno považovať technické dôvody, alebo technickú poruchu na lietadle. K nároku na zaplatenie sumy 44,75 Eur, a to nákladov spojených s uplatnením pohľadávky, uviedol, že mu tieto náklady boli vynaložené v zmysle zmluvy o právnej pomoci, kde sa dohodli žalobca a právny zástupca na podaní žaloby, keďže žalovaný na základe pokusu o zmier nezaplatil žalovanú sumu. Z hľadiska skutočností, že žalobca spíňal ako študent podmienky pre oslobodenie od zaplatenia súdneho poplatku, v zmluve o právnej pomoci bolo dohodnuté, že trovy právneho konania súvisiace s konaním, budú uhradené len v prípade úspechu v konaní. Uplatnené náklady nie sú súčasťou trov právneho zastúpenia.

Žalovaný nesúhlasil s uvedenou právnou argumentáciou. Trval na tom, že je potrebné v zmysle Nariadenia č. 261/2004 odlišovať meškание letu, s ktorým sú spojené odlišné nároky cestujúcich, ktorým bol let zrušený. Vyslovil názor, že v tomto prípade nie je nevyhnutné prihliadať na rozhodnutie Súdneho dvora, pretože pred uvedeným rozhodnutím existovalo rozhodnutie Súdneho dvora C - 344/2004, ktoré tiež riešilo dôvod veľkého meškania. Akékoľvek meškание v leteckej doprave, ak je veľké, môže spôsobiť dva druhy škody. Na jednej strane môže spôsobiť škodu na všetkých cestujúcich, môže mať formu štandardnej a okamžitej pomoci alebo starostlivosti, napr. v podobe občerstvenia, stravy, ubytovania, telefonických hovorov. Na druhej strane môže cestujúci utrpieť individuálnu škodu, ktorej náhrada vyžaduje osobitné posúdenie podľa konkrétneho prípadu. V prípade žalobcu bolo cestujúcim poskytnuté občerstvenie a priestory, kde sa mohli zdržiavať a žalovaný si splnil povinnosti vyplývajúce z čl. 6 vzťahujúce sa k meškaniu plánovaného odletu. Žalovaný poukázal aj na ďalšie rozhodnutie Súdneho dvora C - 581/2010 spojené s konaním vo veci C - 629/2010. Žalovaný predložil súdu výber z Úradného vestníka so záznamom o tomto konaní. V súvislosti s tým navrhol, aby súd prerušil konanie, pretože Súdny dvor riešil v rámci prejudiciálnych otázok aj v konaniach C-629/2010 v spojitosti s C-581/2010 aj konkrétnu otázku náhrady podľa čl. 7 Nariadenia ES č. 261/2004. Svoj návrh doplnil argumentáciou zo dňa 21. 08. 2012. Vyslovil názor, že riešenie prejudiciálnych otázok v rozhodnutiach Súdneho dvora ES v spojených veciach C - 402/07 a C - 432/07, nie je možné použiť v danom prípade, pretože vychádza z iných skutkových okolností, ako v prejednávanom konaní a z toho dôvodu rozhodnutie nie je pre súd záväzná. Za predpokladu, že by súd považoval za relevantné závery rozhodnutia Sturgeon, podal žalovaný procesné návrhy, ktorými navrhol prerušiť konanie v zmysle ust. § 109 ods. 2 písm. c.) O. s. p., do právoplatného rozhodnutia v spojených konaniach, vedených na Súdnom dvore ES, pod č. k. C - 581/2010 a C - 629/2010, prípadne prerušiť konanie v zmysle ust. § 109 ods. 1 písm. b.) O. s. p. a postúpiť návrh Ústavnému súdu Slovenskej republiky na zaujatie stanoviska k súladu rozhodnutia Sturgeon, s prístupovou zmluvou Slovenskej republiky k Európskej únii, podpísanou 16. 04. 2003 a schválenou plénom Národnej rady Slovenskej republiky 01. júla 2003. K uvádzanej technickej poruche lietadla žalovaný uviedol, že táto porucha bola vážna, pretože napokon cestujúci absolvovali let iným lietadlom. Príčinou bolo unikanie paliva, ktoré nebolo možné odstrániť. Preto ju považoval za mimoriadnu okolnosť. V prípade uplatnených nákladov spojených s uplatnením pohľadávky, žalovaný trval na špecifikácii týchto nákladov, aj s poukazom na to, že spracovať pokus o pokonávku mohol žalobca aj sám, nemusel na to využiť právnu pomoc a pokiaľ táto výzva bola vykonaná právnym zástupcom, tieto úkony je možné podradiť pod úkon - prevzatie zastúpenia a preto s týmito nákladmi nesúhlasil.

Žalobca trval na tom, že vecné náklady nie je možné zahrnúť do trov právneho zastúpenia spojených s konaním vo veci, pretože pokus o zmier nie je súčasťou trov právneho zastúpenia vo veci samej, ale súvisí s uplatnením pohľadávky účastníka v čase pred začatím konania vo veci samej.

Súd uznesením č. k. 12C/6/2012 - 87 zo dňa 25. 02. 2013, ktoré nadobudlo právoplatnosť 29. 03. 2013, zamietol návrh na prerušenie konania.

Z pripojenej letenky s názvom „Komplexné odbavenie“, rezervačné číslo 103009735, vystavenej Kartago tours, bolo zistené, že letenka sa vzťahovala na let z J. do P. - K., pričom odlet z J. bol 05. 07. 2011.

Z pripojeného Potvrdenia o meškaní letu vystaveného dňa 05. 07. 2011 bolo zistené, že Spoločnosť Letisko M.R. Štefánika - Airport Bratislava, a. s., potvrdzuje, že linka 6D 196 spoločnosti Travel Service, na trase J. - K., s pravidelným odletom 13.15 hod., dňa 05. júla 2011, bola zmeškaná s predpokladaným odletom o 21.40 hod.

Podľa čl. 5 bod 1 písm. c.) prvá veta Nariadenia Európskeho parlamentu a rady (ES) č. 261/2004, v prípade zrušenia letu príslušným cestujúcim, príslušní cestujúci majú právo na náhradu od prevádzkujúceho leteckého dopravcu v súlade s čl. 7.

Podľa čl. 5 bod 3 uvedeného Nariadenia, prevádzkujúci letecký dopravca nie je povinný platiť náhradu podľa čl. 7, ak môže preukázať, že zrušenie je spôsobené mimoriadnymi okolnosťami, ktorým sa nedalo zabrániť ani vtedy, keď boli prijaté všetky primerané opatrenia.

Podľa čl. 6 bod 1 písm. b.) uvedeného Nariadenia, keď prevádzkujúci letecký dopravca odôvodnene očakáva, že let bude mať meškanie voči plánovanému času odletu: 3 hodiny alebo viac, v prípade všetkých letov v rámci spoločenstva nad 1500 km a všetkých ostatných letov od 1500 km do 3500 km, prevádzkujúci letecký dopravca cestujúcim ponúkne: i) pomoc bližšie určenú v čl. 9 ods. 1 písm. a.) a čl. 9 ods. 2.

Podľa čl. 7 bod 1 písm. b.) uvedeného Nariadenia, keď sa uvádza odkaz na tento článok, cestujúci dostanú náhradu v nasledovnej výške: 400,- Eur v prípade všetkých letov v rámci spoločenstva nad 1500 km a všetkých ostatných letov od 1500 km do 3500 km.

Z rozsudku Súdneho dvora (4. komory) z 19. 11 2009 v spojených veciach C - 402/2007 Q. D. a spol. proti Condor Flugdienst GmbH a C - 432/2007 D. J. proti Air France SA., boli riešené prejudiciálne otázky, týkajúce sa okrem iného aj riešenia, či cestujúci, ktorých let má meškanie, sa môžu považovať za cestujúcich, ktorých let bol zrušený. V danom prípade treba porovnávať situáciu cestujúcich, ktorých let má meškanie, so situáciou cestujúcich, ktorých let bol zrušený (bod 50). V tejto súvislosti treba pripomenúť, že Nariadenie č. 261/2004 sleduje štandardizované a bezprostredné nahradenie škôd, a to rôznymi formami v situáciách, ku ktorým dochádza v prípade odmietnutia nástupu do lietadla, zrušenia letu alebo veľkého meškania letu (rozsudok IATA a ELFAA, už citovaný, bod 43), (bod 51). Prostredníctvom týchto foriem nápravy, má Nariadenie č. 261/2004 za cieľ napraviť okrem iného škodu, ktorá v prípade dotknutých cestujúcich spočíva v strate času, čo je možné vzhľadom na jeho nezvratný charakter kompenzovať len poskytnutím náhrady (bod 52). V tomto ohľade však treba uviesť, že uvedená škoda vzniká tak cestujúcim, ktorých let bol zrušený, ako aj cestujúcim, ktorých let má meškanie, ak predtým, než dosiahnu cieľové miesto, sa výrazne predĺži čas prepravy oproti času prepravy pôvodne stanoveného leteckým dopravcom (bod 53). Treba teda skonštatovať, že cestujúcim, ktorých let bol zrušený a cestujúcim, ktorých let má meškanie, bola spôsobená podobná škoda spočívajúca v strate času a nachádzajú sa tak v porovnateľných situáciách na účely uplatnenia práva na náhradu upraveného v čl. 7 Nariadenia č. 261/2004 (bod 54). To znamená že cestujúci presmerovaní podľa čl. 5 ods. 1 písm. c.) bodu iii) Nariadenia č. 261/2004 majú právo na náhradu upravenú v čl. 7 tohto Nariadenia, pokiaľ ich letecký dopravca nepresmeruje na let, ktorý im umožní odletieť max. hodinu pred plánovaným časom odletu a dosiahnuť konečné cieľové miesto max. 2 hodiny po plánovanom čase priletu. Títo cestujúci tak získavajú právo na náhradu, ak im je spôsobená strata

času, ktorá sa rovná alebo je väčšia ako tri hodiny oproti času, ktorý bol pôvodne stanovený leteckým dopravcom (bod 57). Za týchto okolností treba uviesť, že cestujúci, ktorých let má meškanie, sa môžu dovoliavať práva na náhradu upraveného v čl. 7 Nariadenia č. 261/2004, ak im bola z dôvodu takéhoto letu spôsobená trojhodinová alebo dlhšia časová strata, t. j. že dorazia do ich cieľového miesta po troch hodinách alebo viac po čase priletu, ktorý pôvodne stanovil letecký dopravca (bod 61). K prejudiciálnej otázke, či technická porucha lietadla spadá pod pojem „mimoriadne okolnosti“ v zmysle čl. 5 ods. 3 Nariadenia č. 261/2004, bolo v rozsudku konštatované, pod bodom 70 a 71, že Súdny dvor už rozhodol, že čl. 5 ods. 3 Nariadenia č. 261/2004 sa má vykladať v tom zmysle, že technická porucha lietadla, ktorá spôsobí zrušenie letu, nespadá pod pojem „mimoriadne okolnosti“, okrem prípadu, keď táto porucha vyplýva z udalostí, ktoré sa svojou povahou alebo svojím pôvodom netýkajú bežného výkonu činnosti dotknutého leteckého dopravcu a vymykajú sa spod jeho účinnej kontroly. Rovnaký záver možno vyvodiť v súvislosti s odvolávaním sa na čl. 5 ods. 3 Nariadenia č. 261/2004 v prípade meškania letu.

Súd sa oboznámil aj s ďalším rozsudkom Súdneho dvora (Veľkej komory) zo dňa 23. októbra 2012 v spojených veciach C - 581/2010 vo veci účastníkov R. L. a spol. proti Deutsche Lufthansa AG a vo veci C - 629/2010 účastníkov The Queen, na žiadosť TUI Travel plc a spol. proti Civil Aviation Authority, ktorým bolo tiež riešené v rámci prejudiciálnych otázok právo na náhradu v prípade meškania letu. Jednou z uložených prejudiciálnych otázok bola aj otázka: „ide pri práve na náhradu, ktoré upravuje čl. 7 Nariadenia č. 261/2004, o náhradu škody z iného titulu, než je jej náprava v zmysle čl. 29 druhej vety (Montrealského dohovoru)?... Druhá prejudiciálna otázka znela: „v akom vzťahu je právo na náhradu podľa čl. 7 nariadenia č. 261/2004, ktoré podľa (už citovaného) rozsudku (Sturgeon a i.) môžu uplatňovať cestujúci, ktorí prišli do cieľa svojej cesty tri hodiny alebo neskôr po leteckým dopravcom plánovanom čase priletu, k nároku na náhradu škody za meškanie podľa čl. 19 Montrealského dohovoru pri zohľadnení vylúčenia náhrady škody z iného dôvodu, než je jej náprava podľa čl. 29 druhej vety toho istého dohovoru?“. K uvedeným dvom otázkam Súdny dvor konštatuje v bode 33 „v tejto súvislosti je potrebné pripomenúť, že zásada rovnosti zaobchádzania vyžaduje, aby sa s porovnateľnými situáciami nezaobchádzalo rozdielne a s rozdielnymi situáciami nezaobchádzalo rovnako, ak takéto zaobchádzanie nie je objektívne odôvodnené /rozsudok Sturgeon a iné/“. Cestujúci meškajúcich letov a cestujúci zrušených letov sa však musia považovať za takých, že sú v porovnateľných situáciách na účely náhrady podľa Nariadenia č. 261/2004, pretože títo cestujúci utrpeli rovnaké nepríjemnosti, teda stratu času v dĺžke tri hodiny alebo viac v porovnaní s pôvodným plánom ich letu /bod 34/. Za týchto podmienok a vzhľadom na to, že cieľ sledovaný Nariadením č. 261/2004 je zvýšiť ochranu všetkých cestujúcich v leteckej doprave, s cestujúcimi na letoch, ktoré meškajú tri hodiny alebo viac, nemožno zaobchádzať odlišne ako s tými, ktorí majú nárok na náhradu na základe čl. 5 ods. 1 písm. c.) bodu iii) tohto Nariadenia, keďže takáto nerovnosť zaobchádzania medzi týmito dvoma skupinami nie je riadne odôvodnená, vzhľadom na ciele sledované týmto Nariadením (bod 37). Na to, aby sa táto nerovnosť napravila, je potrebné vykladať Nariadenie č. 261/2004 v tom zmysle, že cestujúci na letoch, ktoré majú veľké meškanie, majú nárok na takú istú náhradu ako cestujúci zrušených letov, teda tú, ktorá je stanovená v čl. 5 ods. 1 písm. c.) bode iii) Nariadenia (pozri rozsudok Sturgeon a iné, už citovaný), (bod 38). Keďže vzniknutá strata času má nezvratnú, objektívnu a ľahko kvantifikovateľnú povahu, opatrenie spočívajúce v tom, že sa prizná všetkým cestujúcim dotknutým touto nepríjemnosťou okamžitá peňažná paušálna náhrada, sa javí ako obzvlášť vhodné (bod 75). V prvom rade sa totiž povinnosť náhrady vyplývajúca z čl. 7 Nariadenia č. 261/2004 týka nie všetkých meškaní, ale len veľkých meškaní (bod 77). Okrem toho leteckí dopravcovia nie sú povinní zaplatiť uvedenú náhradu, ak môžu preukázať, že zrušenie alebo veľké meškanie boli spôsobené mimoriadnymi okolnosťami, ktorým nemohli zabrániť ani vtedy, keby prijali všetky primerané opatrenia, teda okolnosťami, ktoré sa vymykajú spod účinnej kontroly leteckého dopravcu (bod 79). Okrem toho treba uviesť, že splnením povinností podľa Nariadenia č. 261/2004 nie je dotknutá možnosť leteckých dopravcov požadovať od akejkoľvek osoby, ktorá spôsobila meškanie, vrátane tretích osôb, náhradu škody, ako to stanovuje čl. 13 tohto Nariadenia (bod 80 prvá veta).

Vykonaným dokazovaním súd považuje za preukázané, že žalobca mal prostredníctvom cestovnej kancelárie Kartago tours zabezpečený zájazd do Tuniska - K.. Jednalo sa o charterový let, s dňom odletu 05. 07. 2011. V zmysle Potvrdenia Spoločnosti Letisko M. R. Štefánika - Airport Bratislava, a. s. je zrejmé, že došlo k meškaniu letu, oproti pôvodne plánovaného odletu o 13.15 hod., o 8 hodín 25 minút, pretože v dôsledku meškania bol odlet až o 21. 40 hod. Let bol napokon uskutočnený s týmto veľkým časovým meškaním a z týchto dôvodov súd posudzoval v súlade s čl. 5 a 7 odôvodnenosť nároku

žalobcu na vyplatenie náhrady v zmysle čl. 7 bod 1 písm. b.) Nariadenia Európskeho parlamentu a rady /ES/ č. 261/2004. Spornou počas konania bola otázka oprávnenosti žalobcu dožadovať sa náhrady v zmysle čl. 7 v prípade meškania letu, pretože Nariadenie č. 261/2004 spájalo právo na náhradu v zmysle čl. 7 so zrušením letu.

Otázka náhrady v zmysle čl. 7 Nariadenia bola predmetom rozhodovania o prejudiciálnych otázkach Súdny dvorom. Súd po oboznámení sa s jednotlivými rozhodnutiami Súdneho dvora v spojených veciach C - 402/2007 a C - 432/2007 ako aj v spojených veciach C- 581/2010 a C - 629/2010, v súlade s výkladom Súdneho dvora, dospel k záveru, že žalobca sa dôvodne domáhal náhrady v zmysle čl. 7 aj pre prípad meškania letu, pretože vo vyššie uvedených rozhodnutiach konštatoval Súdny dvor, že cestujúci meškajúcich letov sú porovnateľní s cestujúcimi zrušených letov, aj pre účely náhrady podľa Nariadenia č. 261/2004, pretože utrpeli rovnaké nepríjemnosti z hľadiska straty času a teda nemožno s takýmito cestujúcimi zaobchádzať odlišne. Z toho vyplynulo, že cestujúci meškajúcich letov viac ako tri hodiny majú právo na náhradu podľa uvedeného Nariadenia čl. 7. Z čl. 5 bod 3 Nariadenia č. 261/2004 vyplýva, že prevádzkujúci letecký dopravca nie je povinný platiť náhradu podľa čl. 7, ak môže preukázať, že zrušenie je spôsobené mimoriadnymi okolnosťami, ktorým sa nedalo zabrániť ani vtedy, keď boli prijaté všetky primerané opatrenia. Predmetom rozhodovania o prejudiciálnych otázkach v rozsudku Súdneho dvora v spojených veciach C - 402/2004 a C - 432/2007 bola okrem iného aj otázka, či technická porucha lietadla, ktorá spôsobí prípadné zrušenie letu, nepatrí pod pojem mimoriadne okolnosti. V tomto prípade Súdny dvor použil jednoznačný výklad, a to, že technická porucha lietadla, ktorá spôsobí zrušenie alebo zmeškание letu, nepatrí pod mimoriadne okolnosti, okrem prípadu, keď táto porucha vyplýva z udalostí, ktoré svojou povahou alebo svojim pôvodom nepatria pod bežný výkon činnosti dotknutého leteckého dopravcu a vymykajú sa spod jeho účinnej kontroly. V tomto prípade žalovaný uviedol, že meškание letu bolo spôsobené mimoriadnymi okolnosťami - technickou poruchou lietadla, ktorej sa nedalo zabrániť. Malo sa jednať o poruchu, a to únik paliva, ktorý nebolo možné v krátkom čase odstrániť. Súd konštatuje, aj v súlade s výkladom Súdneho dvora, že technický stav lietadla celkom určite patrí pod kontrolu leteckého dopravcu a teda nijakým spôsobom sa svojou povahou a pôvodom nevymyká bežnému výkonu leteckého dopravcu a teda v tomto prípade nie je možné podradiť túto technickú poruchu pod pojem mimoriadne okolnosti v zmysle Nariadenia č. 261/2004.

Z týchto dôvodov súd dospel k záveru, že žalobca sa dôvodne domáhal náhrady v zmysle čl. 7 bod 1 písm. b.) Nariadenia, pretože sa jednalo o let mimo spoločenstva, do vzdialenosti od 1500 km do 3500 km a teda mu patrila náhrada v sume 400,- Eur.

Podľa ust. § 517 ods. 1,2 Občianskeho zákonníka, dlžník, ktorý svoj dlh riadne a včas nesplní, je v omeškání. Ak ho nesplní ani v dodatočnej primeranej lehote poskytnutej mu veriteľom, má veriteľ právo od zmluvy odstúpiť; ak ide o deliteľné plnenie, môže sa odstúpenie veriteľa za týchto podmienok týkať aj len jednotlivých plnení.

Ak ide o omeškание s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškания, ak nie je podľa tohto zákona povinný platiť poplatok z omeškания; výšku úrokov z omeškания a poplatku z omeškания ustanovuje vykonávací predpis.

Podľa ust. § 3 ods. 1 Nariadenia vlády č. 586/2008 Z. z., výška úrokov z omeškания je o 8 percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškания s plnením peňažného dlhu.

Žalovaný sa dostal do omeškания so zaplatením uvedenej náhrady dňom nasledujúcim po lehote, v ktorej mal uhradiť žalovaný sumu 400,- Eur v zmysle písomného pokusu o zmier. Uvedená lehota bola do 10. 11. 2011, žalovaný v tejto lehote neposkytol plnenie, z toho dôvodu prvým dňom omeškания je deň 11. 11. 2011. K uvedenému dňu predstavovala výška zákonného úroku z omeškания 9 % (1% základná sadzba Európskej centrálnej banky + 8 %). V tejto výške súd priznal úrok z omeškания z dlžnej sumy za obdobie od 11. 11. 2011 do zaplatenia.

O náhrade trov konania súd rozhodol v zmysle ust. § 142 ods. 1 O. s. p. tak, že priznal náhradu trov úspešnému žalobcovi. Trovy konania pozostávali len z trov právneho zastúpenia.

Žalobca si uplatnil náhradu trov konania za 8 úkonov právnej pomoci, a to za prevzatie a prípravu právneho zastúpenia vrátane prvej porady s klientom, písomné podanie na súd zo dňa 15. 12. 2011, zo dňa 12. 06. 2012 a 21. 06. 2013, ďalšia porada s klientom dňa 28. 06. 2012 a 19. 06. 2013, účasť na pojednávaníach dňa 29. 06. 2012 a 20. 06. 2013.

Hodnota úkonu podľa ust. § 10 ods. 1 vyhlášky č. 655/2004 Z. z. predstavovala výšku 29,88 Eur. V tejto výške bola priznaná odmena za 5 úkonov, s výnimkou úkonov týkajúcich sa ďalšej porady s klientom dňa 19. 06. 2013 a 28. 06. 2012. V tomto prípade súd priznal odmenu len vo výške 1/3 - iny základnej sadzby vo výške 9,96 Eur, spolu za dva úkony 19,92 Eur, v zmysle ust. § 14 ods. 4 uvedenej vyhlášky, pretože ďalšia porada a rokovanie s klientom nepresiahlo jednu hodinu, podľa pripojených záznamov z porady s klientom. V súvislosti s námietkami žalovaného k vyčísleným trovám vo vzťahu k poradám s klientom súd konštatuje, že z vyhl. č. 655/2004 Z. z. nevyplýva povinnosť, aby v prípade, že sa vykonáva porada s klientom, bezprostredne nasledovalo písomné podanie na súd. V prípade porady zo dňa 28. 06. 2012 sa zjavne jednalo o poradu v súvislosti s vyjadrením žalovaného k žalobe a k následnému vytýčenému pojednávaniu na deň 29. 06. 2012. Rovnako v prípade porady s klientom dňa 19. 06. 2013, táto predchádzala pojednávaniu dňa 20. 06. 2013, na ktorom bolo vyhlásené rozhodnutie, z toho dôvodu je možné považovať uvedenú poradu za odôvodnenú, už aj s poukazom na to, že do spisu v čase pred vytýčením pojednávania bol pripojený rozsudok Súdneho dvora z 23. 10. 2012 vo veciach C - 581/2010 a C - 629/2010.

Súd priznal aj úkon právnej pomoci - písomné podanie na súd zo dňa 21. 06. 2013, kde žalobca navrhol rozhodnúť o zvyšnom predmete konania, pretože pri vyhlásení rozsudku nebolo rozhodnuté o nároku žalobcu vo výške 44,75 Eur. Tento úkon bol priznaný v zmysle ust. § 14 ods. 5 písm. a.) vo výške 1/4 - iny základnej sadzby v sume 7,47 Eur. Celkovo tarifná odmena bola priznaná súdom vo výške 176,79 Eur.

Ku každému úkonu bol priznaný režijný paušál v zmysle ust. 16 ods. 3 uvedenej vyhlášky, a to diferencovane, podľa obdobia, kedy bol úkon vykonaný, tzn. súd priznal za dva úkony v roku 2011 režijný paušál vo výške 7,41 Eur, spolu 14,82 Eur. Za tri úkony v roku 2012 v hodnote 7,63 Eur, spolu 22,89 Eur a za tri úkony v roku 2013 v hodnota 7,81 Eur, spolu 23,43 Eur. Režijný paušál bol celkovo priznaný vo výške 61,14 Eur.

Právny zástupca žalobcu preukázal, že je platiteľom DPH Osvedčením č. SK XXXXXXXXXX s účinnosťou od 01. 11. 2008, preto súd priznal k tarifnej odmene a režijnému paušálu DPH vo výške 20 % zo sumy 237,93 Eur vo výške 47,59 Eur.

Celkovo súd priznal žalobcovi náhradu trov právneho zastúpenia vo výške 285,52 Eur, ktorú je žalovaný povinný zaplatiť v zmysle ust. § 149 ods. 1 O. s. p., na účet právneho zástupcu žalobcu.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie, v lehote do 15 dní odo dňa jeho doručenia, na Krajský súd v Košiciach, prostredníctvom tunajšieho súdu.

Podľa ust. § 205 ods. 1,2 O.s.p. v odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 42 ods. 3) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha.

Odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len tým, že

a) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1,

b) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,

c) súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,

d) súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,

e) doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a),

f) rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona.